

7

на местото си. Почти смесен с останалите, Иоанн-Асен се отличаваше рязко от тях преди всичко поради тихото достоинство на осанката си, поради лъчистия и кротък взор на хубавите тъмни очи, които той отправи приветливо усмихнати към неочаквания гост, поради благородството на движението, с което той простре ръце към чужденеца.

Това беше българският цар.

Андрея веднага усети горещо благоволение към този приятен момък, с мъдро чело и дълбок взор. Двамата монарси се прегърнаха и целунаха три пъти. След това венгерският крал разправи за патилата си, за надеждите си, за помощта, на която се надяваше.

Слязоха долу в трапезарията. Това бе една дълга, сумрачна, хладна стая, послана с каменен под, с високи пезули по стените и тясна мраморна маса по средата. Във всеки пезул бе изписан в естествена големина образа на някой светец, а в дъното на стаята се намираше пезула с образа на Спасителя Христа, пред когото трепкаше ~~редом~~ кандило от зелено стъкло, обковано в сребро. Там седеше игуменът, а монасите заемаха местата си от двете страни надлъж покрай ниската тясна маса.

Настоятелят на манастира, честнейшият иеромонах Партений, прочете молитва, благослови хляба, иноците изпяха литании. Иоанн-Асен и гостът му седнаха от ляво и дясно на игумена.

— Нали сме в пости, храната ни е малко лекичка... — се извини царят и поднесе на краля паничка с бистър, кехлибареножълт мед, пита топъл черен хляб, канче с попарен липов цвят, сушена риба и гостба от праз.

Андрея бе разговорлив и тълмачите едва смогваха да предават разговорите им.

— Всички кръстоносци ли се връщат вече? — попита абат Витлеем.

Кралят опита рибата, след това си намаза резен хляб с мед и засърба блаженно топлата напитка.